
ГЛАВА V

По пътя

стихотворения и поетични фрагменти · 2020-2024

Емилия Очкова-Димитрова

Объркана в хаоса
на своите мисли —
плавам,
(всред пъстрата тълпа)
към тихите
пристанища
на самотата,
говоря си с нощта —
и в монолога се разделям
на хиляди проникнали зърна.
С думи се опитвам да ги грея.
Не смея
и за миг
да замълча.

Истинският монолог е да откриеш думите в теб — така, както вкушваш всяка капка тичинков прашец от цветовете на смисъла, подтикващ те към цел. Няма по-голямо удоволствие от пробудилия се възторг на мисълта пред красотата на формата — същността (смисъла).

04.01.2021 г.

Всеки обича в другия точно онази част, в която вижда себе си.

Обичам много хора, защото в тях виждам част от себе си.

Твърде многолика съм. Твърде трудно е да остана с някое от лицата си. Непрекъснато откривам още и още от себе си.

И само за миг съм някой.

Душата ми е част, пиксел, който откривам у всекиго. И не намирам сили да спра, да се материализирам в един образ (в едно произведение).

„Фанатикът е инквизиция на духа, облечена в робата на вяра.“

ТАРАЛЕЖИ ОТ ДУМИ

„Наболите в нас чувства без сянка на съмнение ни премислят.“

НАДЕЖДА ЗА СЪХРАНЕНИЕ

И не намери
кой да те обича
тук, сега — без паника и отегчение.
И не намери
кой да те облича
със думи — тишина и съкровения.
Не устоя на самотата
и предаде се
— невежо ежедневие.

Единствено тъгата си запази
— меланхолия за съхранение.

ИЗКУПЛЕНИЕ

Те нямаха
нищо общо днес —
две деца,
брак и двайсет години
бюджет.

Те нямаха
нищо общо днес —
самота и лъжа
и ненужно въже.

Слаби сами
и безпомощни заедно...

те нямаха
нищо общо днес —
само лично признание,
ненужно присъствие,
ненужно страдание,
изкупление
без наказание...

ВЪПРОСЪТ

Кой си?

след като обичаш...

Кой си?

след като нарани...

Кой си?

след като загуби

— дните, дето ги дари...

Кой си?

след като отново

— се съвзе и продължи...

Кой си?

след като остави...

Кой си?

след като сгреши...

Кой си?

след децата си...

Кой си?

след опита да създадеш света...

Забрави,

има ли значение

— да плаваш?

Отдалечаваш се,

за да се приближиш...

18.06.2023 г.

ПРОСЕЩ СМИСЪЛ

Търсиш ли себе си?!

Събираш парчета:

звук — мисъл — образ,

останали утайки от мечти

— и си спомняш.

Търсиш ли себе си?!

Нов, наново забравил

болки — екстази, удавени

разтуптени и задавени

— и си спомняш.

Търсиш ли себе си?!

Самотен, загърбил времето,

откриваш парчета от себе си,

разровил чужди отломки

— и си спомняш.

Търсиш ли себе си?!

— клошар си,

— душата протегнал

за милостиня,

— и си спомняш.

Д У Ш А

На приливи и отливи разлива се...

Надига се — вълни.

Руши и задушава се...

Поема ветрове,

скована в празнотата си.

Лъчите на деня

я гаят — изпарява се.

Разбива се в деня

на пяна разпилява се.

И се връща в нощта

на лунна светлина...

П Ъ Т Е К А

26.06.2023 г.

РАЖДАНЕ — СЮЖЕТ...

Разпилява се,
разклонява се
и търси себе си.
Отсъства от мига
на пребиваване
и сложно е
да заявява се
и мъчно е,
глухото му
появяване...

СЪЖАЛЕНИЕ

Къде е?

— там

(встрани от лудото надбягване).

Зрител,

гледащ собственото си изоставане.

Залага

за противника

и тайничко се надява

да победи

и съжалява се...

ПОЕЗИЯ В МЪГЛА

Не виждаш нищо.

Размазаните думи не говорят,
на двата полюса стоят и спорят:

Вечност или Смърт

Грях и длани:

— дланите кървят,

Раждаме и Смърт

наизват многоточия.

А после — правопис,
граматика и форма —
плът,

а след плътта

е съд —

МАГИЧНА

СТОМНА

КОРЕНИ НА ТИШИНАТА

Политаш напред устремен
(кратък порив),
да прегърнеш — пленен —
него: Свят.

Окрилен от мечта,
възхитен от страстта,
по пътеки мъчителни
скиташ.

Днес поседнал мълчиш,
ням — затворил очи
(няма порив — уви).

Да отдъхнеш — стаен —
в него: Свят.

Умилен от съдби,
умален от тъги,
извървян лабиринт
в коренището на
тишината...

19.10.2023 г.

Глътки
Преглътна го,
като бистра вода —
свежи глътки
— и с тях погаси те.

Преглътна го,
като топла чорба —
сладки глътки
— и с тях утоли те.

Преглътна го като
суха кора —
тежки хапки
— и с тях нарани те.

Преглътна го,
като горчив пелин —
тръпчиви глътки —
— и с тях разтъжи те.

Преглътна го...
И навътре, навътре
стана пусто,
стана тихо,
стана бавно...
Зае глътка въздух, залитна.
И отново пое своята чаша
— без дъно, с усмивка...

Отново
Тишината —
празна стая.
Изсипваш самота.

Люлееш се в
свят-огледало
на хиляди лица.
По кривите вървиш,
не дириш други —
бягаш,

където никой не е бил,
— не чакаш.

Пред портата
ще срещнеш себе си
очи в очи
и ще надникнеш
в своите зеници,
и ще потънеш,
и ще се слееш,
и ще се
разтопиш
по ирисите
... на безкрая.
29.01.2024 г.

СВОБОДА

Въздишката на вятъра
— сгушила се в пазва
на моряк...

Трохите тишина
— оставили се за храна
на птиците...

Твоето време
— в очакване на билет
да си замине...
16.05.2024 г.